

Kamer

1199/04

HET PARKET

97627

HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie

dd. 16.11.06

Wuwapem, dd 03.04.07

Buiten zake

november 2006

not. 66.15.176/98/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. tuinarchitect, geboren
te wonende te
op

2.Nr. met maatschappelijke zetel te
met vennootschapsnummer

verdacht van:

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften/bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de Zin van artikel 66. van het strafwetboek :

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1.1°, 66. eerste, tweede, derde en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken,

herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

de eerste :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 augustus 1997 tot en met 30 september 1997 (stuk 47):

het gedeeltelijk afbreken van een oude stalling en opnieuw opmetsen van deze muren met een nieuwe dakbedekking tot een opslagplaats/bergplaats;

de eerste en de tweede vanaf 2 juli 1999 de datum van de inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechterlijke aansprakelijkheid van rechtspersonen:

B. in de periode vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 augustus 1997 tot en met 30 september 1997 (plaatsen constructie) tot en met de dag der dagvaarding:

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met als bestemming agrarisch gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 56).

Met de omstandigheid voor de tenlasteleggingen A en B dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden in de zin van artikel 64 3° lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3° lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten tot en met 30 april 2000*).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (*feiten vanaf 1 mei 2000*).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 4 oktober 2004, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat ingevolge het arrest nr. d.d. 22 juli 2004 van het Arbitragehof de rechtbank geen toepassing kan maken van artikel 146, derde lid en artikel 149, § I van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 en de rechtbank deze zaak derhalve dient te beoordelen op basis van de decretale regeling zoals ze wat betreft deze bepalingen bestond voor de decreetswijziging van 4 juni 2003.

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor wat betreft de verzwarende omstandigheid bedoeld door artikel 64, derde lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, artikel 66, derde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en artikel 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

Spreekt de tweede beklaagde vrij voor wat betreft de verzwarende omstandigheid bedoeld door artikel 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van € 200, met 40 decimes verhoogd, € 1.000 bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklaagde uitgesproken geldboete van € 1.000 zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B (vanaf 2 juli 1999 tot en met 25 november 2003)

tot een geldboete van € 200, met 40 decimes verhoogd, € 1.000 bedragende.

Spreekt lastens de eerste beklagde en de tweede beklagde de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 10, met 45 decimes verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur. de eerste beklagde en de tweede beklagde het herstel in de vorige staat van het onroerend goed aeleaen te maqaziin. 5 a 9 ca, gekend als wat de afbraak van de opslagplaats-bergplaats inhoudt met inbegrip van de verwijdering van de vloerplaat en de funderingen en van alle afbraakmaterialen van het terrein en dit binnen een termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. I van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt dat gelet op de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur er door de eerste beklagde en de tweede beklagde een dwangsom van € 125 zal verbeurd worden per dag vertraging in de uitvoering van voormelde herstelmaatregel.

Legt de eerste beklagde en de tweede beklagde elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de eerste beklagde de tweede beklagde elk tot de helft van de van de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 32,46.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15/10/2004 door de 1ste beklagde.
- 18/10/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de 1ste beklagde.
- 18/10/2004 door de 2de beklagde.
- 19/10/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de 2de beklagde.

*

*

*

gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, tot en met 30 april 2000 en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake,

de onder A hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

1. de eerste: vanaf 1 oktober 1997 tot 25 november 2003
2. de tweede: vanaf 2 juli 1999 tot 25 november 2003”.

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven.

Elk van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.1. Het onder A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

3.2. Met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 en 2, is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder B, onderdelen 1 en 2, te last gelegde misdrijf van in stand houden was op 2 december 2003, het ogenblik waarop de strafvordering werd ingeleid, niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers

gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf vóór de inleiding van de strafvordering brengt mee dat strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 en 2, niet ontvankelijk is.

4. De strafvordering met betrekking tot de telastlegging A is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn nam een aanvang op 30 september 1997. Hij werd regelmatig gestuit door het proces-verbaal van 7 januari 2002 van hoofdinspecteur - officier van gerechtelijke politie (stuk 28) in uitvoering van het kantschrift van 21 december 2001 (stuk 27) van de procureur des Konings aan de politiechef var Het proces-verbaal, opgesteld door een daartoe bevoegd persoon, strekt ertoe gegevens te verzamelen om het dossier op de gebruikelijke wijze samen te stellen en de zaak in staat van wijzen te brengen. Sedert 7 januari 2002 zijn minder dan vijf jaren verlopen (art.22 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

5. Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens verwijst het Hof naar de gedetailleerde en volledig uiteenzetting door de eerste rechter gegeven in randnummers 1.1.1 tot en met 1.1.12 van het bestreden vonnis, die het Hof hier tot de zijne maakt.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de eerste beklagde bewezen, met dien verstande dat niet is aangetoond dat de verzwarende omstandigheid vermeld in art.66, 3° al. van het coördinatiedecreet geldt.

7.1. De eerste beklagde voert aan dat de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

De termijn vangt slechts aan op het ogenblik waarop de verdachte in verdenking wordt gesteld - hetgeen ter zake niet is geschied - of wanneer hij ingevolge enige andere daad van het opsporingsonderzoek of van het gerechtelijk onderzoek onder dreiging van een strafvervolgung leeft en dit een ernstige weerslag heeft op zijn persoonlijke toestand. Tot de datum van de dagvaarding op 2 december 2003 is dit voor de eerste beklagde niet het geval geweest; deze beklagde roept dit als zodanig zelfs niet in. Sedertdien sleepte de zaak niet onredelijk lang aan, onder meer rekening houdend met het feit dat de beklagde zelf tot tweemaal toe uitstel van de behandeling van de zaak voor de eerste rechter vroeg.

Bij de bestraffing houdt het Hof naast de hierna genoemde motieven in het voordeel van de eerste beklagde wel ook rekening met het groot tijdsverloop tussen het tijdstip waarop het bewezen verklaarde misdrijf werd gepleegd en heden.

7.2. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

7.3. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij in agrarisch gebied totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang. Hij heeft duidelijk de overheid voor een voldongen feit willen stellen in de verwachting het voordeel van het misdrijf te kunnen behouden.

Slechts een omvangrijker geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

In het voordeel van de eerste beklaagde houdt het Hof ook rekening met de afwezigheid van niet-uitgewiste veroordelingen.

7.4. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening n van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

7.5. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

8.1. Bij brief van 9 augustus 2002, toegekomen op het parket van de procureur des Konings te Dendermonde op 12 augustus 2002, heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur krachtens art.149 § 1 DORO het herstel van de plaats in de vorige toestand gevorderd door afbraak van de opslagplaats/berging. Het gegeven dat in deze vordering een materiële vergissing werd begaan bij de vermelding van het kadastraal nummer in de plaats van die werd rechtgezet in een brief van 24

september 2003, neemt niet weg dat de herstelvordering bij het parket werd ingeleid in de zin van art.149 § 2 DORO op 12 augustus 2002.

8.2. Op dat ogenblik was er nog geen voorafgaand advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist; de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad zoals bedoeld in art.149 §1 DORO traden krachtens art.198 bis DORO immers slechts in werking nadat het huishoudelijk reglement van de raad werd goedgekeurd (bvr 16 december 2005, B.S.13 januari 2006).

Op het ogenblik dat de herstelvordering bij het parket werd ingeleid bestond evenmin de verplichting een omschrijving van de toestand voorafgaand aan het misdrijf te vermelden.

Het was en is verder niet vereist dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met zoveel woorden vermeldt dat hij de vordering bij het parket inleidt in naam van het Vlaamse Gewest. Art.149 § 2 DORO houdt een vaststelling van rechtswege in dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de vordering inleidt in naam van het Vlaamse Gewest en de aangestelden van het college van burgemeester en schepenen in naam van dit college. Deze ambtenaren kunnen overigens noch in eigen naam noch in naam van een andere derde een herstelvordering inleiden bij gewone brief aan het parket.

De correctionele rechtbank werd van de vordering geadieerd op 2 december 2003, datum van de betekening van de dagvaarding. De onder de vroegere wetgeving regelmatig door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ingeleide herstelvordering behoudt haar gelding onder de nieuwe wetgeving.

8.3. De opheffing van het strafbaar karakter van het sub B te last gelegde misdrijf vóór de inleiding van de strafvordering brengt niet alleen mee dat strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 en 2, niet ontvankelijk is, maar ook dat de herstelvordering voor zover zij is gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging B niet ontvankelijk is. De tweede beklaagde kan derhalve niet tot herstel worden veroordeeld. Voor de eerste beklaagde is het zo dat het herstel niet kan worden bevolen steunend op de telastlegging B, onderdeel 1.

Door de illegaal verrichte werken omschreven in de bewezen verklaarde telastlegging A heeft de eerste beklaagde een onwettige toestand doen ontstaan die is blijven bestaan, nu er geen herstel in de vorige toestand heeft plaatsgevonden en er evenmin een regularisatie is overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Ter verantwoording van de herstelplicht volstaat dat de eerste beklaagde schuldig is aan dit ontstaan, zodat de veroordeling van de eerste beklaagde voor de verbeterde telastlegging A de noodzakelijke maar toereikende grondslag vormt voor de herstelvordering voor zover tegen hem gericht.

8.4. Zoals hiervoor onder 8.1. werd vastgesteld werd de herstelvordering voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet nodig noch opportuun de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur

alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

De bepaling dat het Hof niet verplicht is advies te vragen maar enkel de mogelijkheid krijgt dit alsnog te doen, terwijl voor herstellvorderingen daterend vanaf 16 december 2005 het eensluidend advies is vereist, schendt het gelijkheidsbeginsel en het nondiscriminatiebeginsel klaarblijkelijk niet (art.26 § 2, 2°, 2° lid van de Bijzondere wet op het Arbitragehof). Het ingeroepen onderscheid vindt zijn oorsprong immers niet in voormelde bepaling van het decreet maar in de regelen die de toepassing van de wet, meer bepaald het gewijzigde art.149 DORO, in de tijd beheersen. Het artikel 198 bis 2° lid DORO is slechts een overgangsregeling van aard de gevolgen van het uit deze regelen volgend gelijktijdig toepassen van een nieuwe wet en een oude wet in alle redelijkheid voor een beklagde te beperken door de rechter alsnog de mogelijkheid te bieden het eensluidend advies te vragen.

8.5. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de eerste beklagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Uit het dossier blijkt dat de verbouwingen zo drastisch waren dat een herstel in de materiële toestand die identiek is aan de toestand die voor de bouwovertreiding bestond niet mogelijk is. Het herstel houdt in de afbraak van de opslagplaats/bergplaats, die ook een bureel omvat, met inbegrip van de vloerplaat en de funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein.

8.6. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 9 augustus 2002 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
35, 40, 65, 66 en 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 211, 211bis en 212 Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

ontvangt de beroepen en er ten gronde over beslissend,

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B, onderdelen 1 en 2, niet ontvankelijk,

wijst de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige toestand af voor zover gericht tegen de tweede beklagde,

stelt de beklagde buiten de zaak zonder kosten,

veroordeelt de eerste beklagde voor de verbeterde telastlegging A tot een geldboete van € (1000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4 957,87 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de eerste beklagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders,

veroordeelt de eerste beklagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan de beklagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van negen

maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door de afbraak van de opslagplaats/bergplaats met bureel, met inbegrip van de vloerplaat en de funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde _____ tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, met uitzondering van de kosten van de dagvaardingen in eerste aanleg en in beroep betekend aan de beklaagde _____ alsook de kosten in hoger beroep gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hoofde van de beklaagde _____ die allen ten laste van de Staat blijven; begroot de kosten waartoe de beklaagde _____ wordt veroordeeld op € 25,99 in eerste aanleg en op € 144,06 in beroep en stelt vast dat deze ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:		
	Afschriften:	94,05
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	6,91
		130,96
	+ 10 % :	13,10
	Totaal :€	144,06

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **3 november 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste
Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer
op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;